

DEBRECZENI ELLENŐR.

Politikai, közgazdasági s társadalmi lap.

A BALKÖZÉPPÁRT KÖZLÖNYE.

Megjelen hetenkint ötször, u. m. hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Előfizetési feltételek:
 helyben házhos hordva vagy vidékre postán küldve.

Egész évre	10 frt.
Félévre	5 frt.
Negyedévre	2 frt 50 kr.
Egy hónapra	1 frt.

Előfizetheti helyben a kiadóhivatalban a debreczeni *resz-nenyomdában*, aztán Telegdi K. Lajos és ifj. Csáthy Károly könyvkereskedéseikben, vidéken a postahivataloknál.

Hirdetési díj:
 öt hasábos petitor 5 krajczár. Nagyobb terjedelmű s több ízben megjelent hirdetéseknek leengedés történik. Bélyegdíj minden hirdetés után 30 kr. Nyitlári költségek minden sora 20 kr. A hirdetések a szerkeszt. irodában vétettek fel.

As előfizetési s hirdetésményi pénzek a kiadóhivatalba, a lap szellemi részébe tartozó költségek a szerkesztési irodába „Tisza”-bankház (Főpíacz 1594. szám. a földszint jobbra) czemesendők.

Debreczen, szept. 5.

A „Hon” csütörtöki száma azt írja, miszerint Debreczen város az alkotmányos formák ellen vétett, midőn őfelségéhez és nem az országgyűléshez fordult, hogy a földmiv. miniszter azon intézkedése ellen, melyszerint a debreczeni gazd. intézet felső osztályát megszüntetni rendelte.

Sajnáljuk, hogy oly lapnál mint a „Hon”, internum bonus dormitat Homerus.

Az országgyűlés október végén jön össze. Az intézet Debreczen város neheztelt fellépése nélkül októberben megszünt volna. Az országgyűlés előtt lett volna egy *faite accomplie*, — egy kénszer helyzet, — melyet Debreczen város templom után harangozó kérvénye folytán, jóvá többé nem tehetett volna. Azt reményli a „Hon”, hogy a debreczeni gazd. intézet október elejével elvont pénz és telerőket az országgyűlés a szintén októberben megnyitott kassai intézetből visszatartotta volna?

De a gyakorlatilag ezen ellenmondatlan követelményén felül a legszigorubb alkotmányos formát is miben sérti Debreczen eljárása?

Mit akart Debreczen?

Azt, hogy a koronás király, az alkotmányosság legfőbb őre, méltóztassék utasítani felőlsz miniszterét, az alkotmányosság és annak formáinak is megtartására.

Őfelsége jóváhagyta a miniszter azon javaslatát, melyeket a gazd. intézetek reformjára vonatkozólag hozzáfűtöztetett.

A „Hon” bizonyosan tudja, miszerint a királyi jóváhagyás nem hatalmazta föl a minisztert arra, hogy terveit végrehajtással kezdje, és elvonja az év derekán a debreczeni intézettől azon pénzt, a melyet a törvény annak fentartására rendelt.

Hanem a kir. jóváhagyás felhatalmazta a minisztert csupán arra, hogy „reformjavaslatait” alkotmányos tárgyalás végett az országgyűlés elébe terjeszse.

A miniszteri intézkedés tehát túllépett a királyi jóváhagyás határára, — midőn azt, a mit reformképpen javasolt, és a melyet elfogadni, vagy visszautasítani teljesen jogában áll az országgyűlésnek, — egyenesen és pedig a törvényhozás megkérdése előtt meg is valósítani akarta, rendelvén, hogy megszüntessék a létező és az annak fentartására rendelt összeg más intézet javára „ruhátassék” át.

Midőn Debreczen a koronás királytól kéri, — és azt kéri, — hogy utasítsa miniszterét, miszerint ez függesztesse fel azon intézkedését, a mit a király nevében a törvényhozás mellőzésével tett és a debreczeni intézet status quoját tartsa fen, akkor Debreczen egyenesen azon legfőbb alkotmányos tényezőkhöz fordult, ki ellen követte el legelső sorban sérelmes tévedését a miniszter.

Hogy egyébiránt Debreczen város helyesen járt el, mutatja a kedvező eredmény. Mert a miniszter teljesen kapacitálva lett Debreczen kérvényének mind aljában helyessége, mind

alkotmányos formákban kifogázatlansága felől, s addig is, míg Debreczen város kérelmét kedvező ajánlattal őfelségéhez fölterjeszhetné, — rendelkezett, hogy a gazd. intézet jelen status quojában fentartassék; de még arra nézve is megindítja Debreczenel a tárgyalást, hogy az intézet tökéletesbitessék. Jelesen egy előkészítő osztályt kint a gyakorlati téren megszaporíttassék, jövőre felvétessenek az intézetbe azon ifjak is, kik a hatodik gymnasiumot (eddig 8 kellett) bevégeztek; s az intézet a város kebelébe, közvetlen a főiskola szomszédságába behoassék. Itt áll elő aztán az, a mit Debreczen már régebben is megajánlott, hogy t. i. újabb áldozatot hozand ezen nagy cél előmozdítására. — Az e tekintetbeni tárgyalások a miniszter és Debreczen város között legközelebb meg fognak a helyszínén tartatni.

Az igazságügyminiszteriumban is megindult a tanácskozások az első folyamodású törvényszékek számának leszállítása ügyében. A beavatottak szerint — írja az „Ell.” — husz törvényszéket szándékoznak megszüntetni, s bár a megszüntetés, a vidéki s személyes érdekek folytán számos akadályba ütközik s nagy küzdelemmel fog járn, remélhetőleg azonban mégis valószínű lesz a jövő év elején.

Császka György szepesi püspöknek ünneplés beiktatása e hó 2-án történt meg Szepesváralján, a megye, a városi hatóság és nagy közönség részvételével. A püspök hazafias szellemű beszéde nagy elismeréssel találkozott.

A pénzügyi igazgatóságok hatáskörét újlag szabályozó rendeletet a M. P. értesülése szerint, a pénzügyminiszterium már kibocsátá. Az igazgatóságok az eddigienél szélesebb hatáskört nyernek a kinevezések s önálló pénzügyvitelre nézve. E szervezéssel kapcsolatban van azon rendelet is, mely az adóhivatalok számát apasztja, s melynek folytán már több adóhivatal feloszlatott. Az adóügy pontosabb kezelése végett adófelügyelőségek alakítása is tervben van. A bélyeg és illeték kezelése szintén az igazgatóságtól különálló hivatalok állítatnak föl.

Az ágyukérdés, a mint a Lloydnak Bécsből írják, a mennyiben a hadügyminiszterium elhatározásától függ, elvben előntöknek tekinthető és pedig, mint előre látható volt, a Krupp-féle ágyuk javára. Az új fegyverek beszerzése, illetőleg a beszerzés jóváhagyása a delegációk dolga s e tekintetben is terjed a magyar sajtó azon fellegása, hogy a beszerzés nem egyszerre, hanem csak fokozatosan eszközölködjön. Az ágyuk beszerzésének árát, a katonai bizottság számítása szerint 10—12 millióra tezik.

Gr. Andrássy nem szabadkőműves. Közlebb a „Ref.” azt állítja, hogy gr. Andrássy Gyula egykor egy szabadkőműves páholyban állhatott. E közlést átvette majd minden egyik lap, s arra a gróf egyik barátja figyelmeztette s átnyújtá neki az illető lapot. Gróf Andrássy a közlést elolvasta, s a lapot e szavakkal, nevére adta vissza barátjának: „Sajnálom, de akárhogy is a h. beküldője, az házudott. Tudomásom szerint más államokban igen sok miniszter szabadkőműves, s azok közelebbi tudomással bírhatnak e testület működéséről. Én azonban soha sem voltam e rend tagja, sohasem fordultam meg szabadkőműves páholyban, s így nem bírok tiszta fogalommal az intézmény szervezete, czéljai és eszközeiről.”

A „Debreczeni Ellenőr” tárczája.

Egy taller.

Bunyagi történet.

(Sám-tóbbi)

(Folytatás).

XIV.

Streit őrnagy Nordenheim báró halála óta folyósít betegkedést; az idejesség következményei, ama féltelmes éj által előidéztet izgatottság, veszteltes volt nézve. Erős látó megtámadva, több napokig őrznie kellett az ágyát, és a midőn abból felgyógyult — egészen ősz lett. Leike is sokat szenvedett a balsorsnak ama súlyos csapása által. — Az agy, másszor oly élet-űde katona, napösszég tilt elmondva, őlehen a bibliával; igen keveset beszélt, s ha beszélt, csak azért tévé, hogy hangos szemrehányást tegyen magának átkos szószegésért. Henriknek épen azon estvén történt meggyilkoltatását, mintegy isten intésének magyarázata. „A te szavad igen legyen, igen és nem!” — Igen, ez egy eskü isten előtt, — ezt ő megszegte akkor, midőn a gróft

azon reményben, hogy Henrik még veje lesz, — lebeszéli igyekezett a leányával való megígért egybekeléséről, ezért büntette meg őt az isten Henrik meggyilkoltatásával.

Hasztalan igyekezett őt Elvira megnyugtani; hidegen visszautasította őt. Ő végette — szökött hozzá — vétkezett egyszerű, az ő esztelen gyermeki szeszélye végett szegte meg szavait, ezért büntette az isten oly súlyosan. De többé nem fogják őt megindítani egy balga leány könyei és kérései. És nem fogják őt előljáró iránti kötelességtől és isten parancsától eltéríteni többé egy esztelen ifjú rábeszélésével. Inkább áldozatul viszi egyetlen gyermekét az oltár elé, mint Ábrahám, sem hogy ily félelmetesen megbüntettet vétkére tegye magát érdemessé.

Ezen gondolat az öreg urnál rogeszmévé vált, minden ellentmondás erős haragra ingerelte őt, melynek mindenkor kóros tünetek lettek következményei. Elvira gyakran feltette életét, midőn az így előidéztet harag által homlokán az erek megdagadtak, szeméit elfunytotta kézeit. „Bocsánat, kedves gróf!” kiáltotta a vér, és aztán elszedülve összeesett. A házi orvos szigorúan meghagyta Elvirának, hogy meg kell őt övni minden izgatottságtól, mert ily ismételt előidéztet harag könnyen okozhatná hirtelen halált.

Stera Frits is megerősítette az orvos nyilatkozatát, miután bányát ily roham alkalmával megfigyelte. Nyugodt, okos rábeszélésével igyekezett az őrnagy önmaga ellen tett szemrehányásait enyhíteni, azonban szava a haragot még inkább élesztették. Az őrnagy átkozta, ezelőtt oly kedvelt öcsesét, ki őt a szeszegéshez vitte, reá emelve ökleit — vad dühében megütötte volna, ha ekkor eszméletlenül eszne nem esik. Frits azóta kerülte, hogy bátyjának ellentmondjon, a legnagyobb figyelemmel hallgatta meg ennek szemrehányásait, és Elvirának, az atyját oly hűen ápoló nőnek, színtén ezt tenni tanácsolta; és így engedékenységé által újra kivívta azon beteg férfi szeretetét, ki magát mindig szabadabban és jobban érezte, ha Frits a fővárosból Kábelwitzbe jött őt meglátogatni.

Sarentin gróf is gyakori vendég volt a kastélyban; az őrnagy által mindig a legnagyobb előzettséggel fogadtattott. A gróf volt az első idegen, kit az öreg ur, miután betegségeit elhagyta, maga elé bocsátott, s kinek látogatását betegkedése ideje alatt is oly igen ohajította. Midőn a gróft meglátta előbb homlokán az erek megdagadtak, szeméit elfunytotta kézeit. „Bocsánat, kedves gróf!” kiáltotta. „Ne büntessen haragjával. Isten úgy is erősen megbüntettet szeszegésért. De még van idő, hogy mindent jórahúzzunk. — Csak egy szót szóljon, s akkor még ma innepeljük meg egybekelését leányommal.

Világtörténeli esemény évfordulóját éljük tegnap ismét. 1870. szept. 4-én dőlt romba a francia császárság s Páris népe kiálta a köztársaságot. A köztársaság jelenleg is kormányformája Franciaországban, de azért ma, négy év után, sem áll más alakpon, mint születése napján, s e négy évi fennállása és számtalan eredményei dacára sem bírták barátjai kivívni, hogy a jogi elismerés szentesítését kinyerje.

A czár fiának házassága. Mult hó 27-én délutáni 1 órakor ment végbe, Alexandrovics Vladimir nagyhercegnek és jegyesének, Mária mecklenburg — schwerini nagyhercegnőnek ünneplés bevonulása Krasnojé-Selóbol Pétervárra, másnap pedig volt az esküvő az orosz és protestans egyházi szertartások szerint. A bevonulási ünnepélyben 32 gyalog zászlóalj, 38 és fél lovas század és a tüzérség 101 ágyuval vett részt.

Kossuth levele.

— Az „Egyetértés” tegnapi száma közli Kossuth Lajos azon terjedelmes levelét, melynek megjelenését lapunk csütörtöki számának egy távirata jelezte.

E levél, válasz azon megkereső iratra, melyet a függetlenség párt Helfy által nyújtattott át a nagy számúzótnak. E levél által Kossuth bizonyos pontig solidaritással lép a függetlenségi párttal, s annak bevezetésében kimondja, hogy ohajította egy ilyen című pártnak alakítását Magyarországon, mert egy ily pártnak zászlaja alatt az ő számára is lenne hely.

Van ezen levélnek több igen érdekes pontja, melyek közül kiemeljük a következőket: — A balközép jeles tehetségű vezére tettel mutatta meg, hogy a hatalom nem bír csákkal szemében, ha csak e zászló megtagadásának árán kapható. Beccsülöm érte. Keveset kívánt, de a mit kívánt, e zászló elve volt; ő ezt nem tagadta meg a hatalomért, de a hatalom tőle azt a keveset is megtagadta, a mit feltételül szabott.

Ezeket mondja a nagy számúzótt levelében Tisza Kálmánról, pártunk vezéről, kit a satellesek már hónapok óta nem szűnek meg elvtagadással, eltántorodással vádolni.

Szó a levél az ellenzék erejéről és a sajtóról is, s a mit e tekintetben mond, azt szívesen aláírjuk mi is.

„Az ellenzék nem gyenge. Tekintélyos erő áll háta mögött. Megmutatta a mult választás is, dacára annak, hogy nincs a csábnak, ármanynak, bűnök oly neme, melyet ellene a hatalom mozgásba nem tett. Ha tehetetlennek mutatta magát, oman van, mert nemcsak töredékre van szakadozva, hanem a gyakran szenvedélyességig fokozott kölcsönös kitérések után itélve, azt lehet róla mondani, hogy úgy teszzen, mint a keresztény világ cselekedett, melynek egyes tagjai még a keresztvált legnagyobberceiben is kevésbé szerették egymást, mint gyűlölték a közös ellenséget.

Nagyon szomorú látvány ez. Képzem, minő kárörömmel nevet markába a kormánypárt, hogy is ne nevetne, hiszen bizonyos, hogy e meghasonlás, és önkézelmarczangolás, valószínűsítő intézet az ő számára.

S van a dolgnak még egy más szomorú következtetése is, az hogy a közzelemre az individualitismus köde kezd nehezédni; mert az ellenzék töredékek közlőveiben otthonossá vált egymástelzés füstjében, a becsületes, egyszerű magyar nép elvesztí irányítját. — Ez is tény, bizonyosságaim vannak reá.

Ha szeretjük a hazát, mindennek nem szabad ekkint maradni. Anyival inkább nem szabad, mert vannak into körülmények, melyek az ellenzékre a nagy erőfeszítés kötelességét, hogy úgy mondjam reáparancsolják.

A level végén Kossuth egy újabb, és talán több levelet helyez kiltásába s az érdekes levelet e szavakkal végzi: „In hoc signo vinces.”

Válasz a „Debreczen” szerkesztőségének.

Az „Apróságok” czími rovatban a „Debreczen” 173-ik számában személy és hírlapírói becsületesem ellen egy ortvátadás van intézve. El van mondva, hogy jó pénzért megteszek mindent, még judási szerepre is vállalkozom, — óriási vagyok az impertinentiában s végül hogy veres szerkesztő vagyok. Ez utóbbin kezdem, s ezért egy cseppet sem haragszom, legfeljebb az bánt, hogy ezen diszes epithetont, ószülő furtime folytán már sokan „deressel” cserélik fel. — A mi az „Apróságok” írja azon állítását illeti, hogy tollam bére adtam, igen sajnálom, hogy lapunk programja, mely a tisztességgel előre hangszulozta, nem engedi meg, hogy az ily becstelentő támadást, az annak megfelelő kifejezéssel utasítsam vissza, de ha önök sem engem, sem magukat, sem olvasóközönségüket nem kimélik meg az olyan kifejezésektől, melyeket egy a társadalmi, mint az irodalmi illem egyaránt tilt, — engedjék meg legalább nekem, hogy én úgy önökkel, mint magammal és a nagy közönséggel szemben ezt tegyem. Az általam szerkesztett lap hasábjain az önök által ellenem felvett modornak helye nincs, ezt ígértem olvasóinknak, s megis tartom; s így arra, hogy tollam bére adtam nincs egyéb válaszom, mint az, hogy igenis, bérebe, épen úgy mint önök, nem nálam a toll mint önöknel kenyérekésző eszköz, s mindig büszke leszek reá, hogy tollammal kerese meg, sokszor keserű kenyeremet, s büszke főleg azért, mert ha pénzért dolgozom is, po itikai hitvallásomat még soha nem változtattam, s nem is fogom. Csak az a különbség, hogy míg önök ellenségnek, (mint azt előtem a „Debreczen” felelős szerkesztője nyilvánította, még pedig nemcsak a politikai, hanem a társadalmi téren is ellenségnek, kit üldözni fog tartják az ellenfél s nem válogatósok az eszközökben, melyekkel a felett győzedelmeskedni akarnak; addig én tisztelem a meggyőződést, még ellenfelemben is, és senki hazafiságát és becsületességét azért, mert nem velem van egy zászló alatt, kétségbe ok és alap nélkül nem vonom. Nem osztom önöknek azon többször világ előtt bevallott elvét, hogy a ki nincs velők, az ellenség. Am tegyék önök, az ily eljárás mindig magát az illető író jellemzi. En nem fogom követni önöket, s haladok az általam helyesnek talált uton előre, dacára az önök rágalmainak, dacára annak, hogy önök azóta, mióta e lap vezetését elvállaltam, nem szűntek meg lapjukban, s magán uton ártani úgy írni mint polgári hitelemnek.

A mi végül az impertinens kifejezést illeti, igaz, hogy én két hó óta mindennap rettenetes nagy impertinentiát követek el, s ha isten éltet, s egészségemnek kedvez, ezental is mindennap, azaz hetenkint csak ötször el fogok követni. — és ez az, hogy lapot szerkesztek, lapot, mely az önök monopoliumát kissé már eddig is megnyirbálta, s ezental még jobban igyekeznék fog megnyirbálni. — Ez már szerintem is óriási impertinentia, de hát — sorsát senki el nem kerülheti.

Szabó Antal

a „Debr. Ellenőr” fel. szerkesztője

Ezen szót azonban a gróf nem ejtette ki. Úgy nyilatkozott, miszerint nem adja fel reményét az iránt, hogy Elvirának ha nem is szerelmét, de tiszteletét kifogja vívni. Ne kényszerítse, hanem önkényű ajándékozta őt meg kezeivel, az ohajt és ne az atya parancsát kövesse.

Elvira, a grófnak ezen nyilatkozata által kissé megszegeyevte érzé magát. Igaztalan volt iránta, gyakran szándékosan bosszantotta őt, ezt most megbocsátotta neki nemes nyilatkozatával; emél fogva barátságosabbnak mutatta magát iránta, hiszen egy véletlen által meggyőződött, hogy Sarentin, kit könnyelműnek és szivtelennek tartott, oly részvételt volt a zegenek iránt, kiknek szenvedéseit titokban töle feltehetőleg enyhíteni igyekezett; a nélkül, hogy ő tudta volna, Elvira tanuja volt, mint osztotta jótéményeit. Felháborodott azon igaztalan, iszonyatos gyanúért, melyet Stern Frits a grófra kimondott. Annál inkább kötelességnek érezte most, az iránt, kit ezelőtt szintén féreimert, barátságosabbnak lenni; bár még most is iszonyodott azon gondolatól, hogy kényszeríthetik, miszerint a grófnak nevével legyen. Régi ellenszere ilyenkor újra felbőregett, s ezért szemrehányást tett magának. Az, kit ő szivból, forró szenvedéllyel szeretett, nem viszonozta e szerelmet, Frits csak egy

Debreczen város bizottsági közgyűlése.

1874. szept. 3-án.

Jeletvöltak: Poroszlav László elnöklete alatt Karap Mór, Hanke Leo, Barsay István, Boczkó Soma, Kovács Sándor, Tegze Imre, Luchs Sámuel, Koszorus Lajos, Albert István, Antal Gábor, Árnos Bálint, Balogh István, Balogh János, Bereczky István, Borsy András, Buzás Pál, Csóka Sámuel, Fried Károly, Gonyei Károly, Hoffmann József, Hornyák Sándor, Hegyi Mihály, Horváth József, Huttlész István, Kádár Bálint, Katona István, Kerekes György, Király József, Kolda János, Komlóssy Imre, Konti Lajos, Kovács János, Kövesdi János, Laky Lajos, Liptay Miklós, Makó István, Margitay István, Mikes Ferenc, Muraközy Károly, Nagy Ferenc, Nagy Károly, Nikiházy Dániel, Oláh Károly, Orbán József, Pálffy Dániel, Polgári András, Pispóky István, Rácz György, Sárka Jakab, Somogyi András, Szabó Miklós, Szatmári Sándor, Szatmári István, Szikszay József, Szőke István, Varga Lajos, Vásári István, Vecsey Imre, Vértessy Lajos, Veszprémi László.

Előadók: Papp Ferenc főjegyző és Farkas Ferenc aljegyző.

1. Olvasottak az aug. havi polgármesteri jelentés, melyből kiemeljük: Hogy a közegészség erősebben volt megtámadva, mint julius hónapban; a gyermekek közt bellurur, vérhas mutatkozott; elszórtan hökkrurut is lépett fel. de ez a hó végeig megszűnt. A halálosok számarodtak. — A rendőrség aug. hónap 150 egyént tartóztatott le. 60 csavargó a városból kiutasítottak. Iparengedélyt nyert 7 egyén, cselédhírvet 35. Igazolási jegy 13. marháslével 692 db állítottat ki. — A katonalétszám 4268 embert 920 lóval tett. A lakosság 20 tisztt 1460 legény 680 lóval volt állandóan beszállásolva. — A helyőrség felülvizsgálata eszközölhető. — Számadásokkal több tisztviselő tartozik, köztök egy az 1872-ik évről is.

Tudomásul vettett.

2. Ügyhátrány ezen közgyűlésen csak kettő jelenthetett be, s az illeto hátraleköskök utasítottak, hogy a megszürtett ügyek miben állását a legközelebbi közgyűlésen jelentessék be.

3. A kereskedelmi miniszternek a mértékitehető hivatal felállítására vonatkozó leirata a tanácsnak véleményezés végett azon meghagyással adottat ki, hogy jelentésével a jövő havi rendes közgyűlés elébe terjeszse be.

4. Olvasottak a belügyminiszter leirata, melyben a felterjesztett városi ez évi költség-előirányzat jóváhagyó tudomásul vétetik. — A mult évi zárszámadás helyben hagyását a miniszter azon okból tagadta meg, mert a tanács állítólagosan 55000 friny kölcsönt illetéktelenül vett fel, s az ebből a város községére hárítható hátrányokért a tisztviselő felelőssé tetetnek. A miniszter ezen leirata a tanács kimitatja, hogy mindenik kölcsön a közgyűlés helybenhagyásával vétettet fel, s a felterjesztett odavonatkozó jegyzőkönyvek a belügyminiszterium által soha nem kifogásoltak. Ugyanezen leirata az rendeli még el a belügyminiszter, hogy nehány, a város magán birtokviszonyait érdeklő akaratát is felterjeszszék. Ezen rendeltet teljesítését a tanár épen a belügyminiszter által jóváhagyott szabályzat alapján megtagadni véleményezi, mert minden ily intézkedéssel, mely a városi magán birtokviszonyokat illeti, a magán leváltári bizottmány oly teljhatalommal van megbízva, hogy hogy még a közgyűlésnek is csak tudomásul vétett tartozik jelentést tenni, s ezen viszonyokba a kormányknak semmi beavatkoási joga nincs. A tanács szívesen indokolt ez ügyben előterjesztését a közgyűlés egyhangulag, s nagy helyesléssel magáévá tette.

5. A majorsági földék ezelőtt 2 évre adattak bérebe, az idén azonban 2 évre nem lehetett bérletet kapni, s a tanács aztán a közgyűlés utólagos jóváhagyásának fentartása mellett 6 évre adta ki bérebe. A tanács eljárása helyeseltett.

6. A hortobágyi vendéglo, a Ludas csapcsék haszonbéri árverése nem vezetvén a kívánt eredményre, a tanács új árverésel ajánl, azon javaslattal, hogy a Ludas csapcsékhez csatolt földeknek eddig tilalmazott legelőképen használat engedessék meg. Helybenhagyottat.

szenvedély nélküli testvéri hajlamot érezett iránta Nyugodt barátságos tiszteletet mutatott mindíg, de meleg érzelmét soha. Frits élvezesé volt ránevés örökre, azt érezte Elvira, s nem is mutathatótt testvérinél, más vonalment iránta. Frits maga tanácsolta akkor Elvirának, hogy ne daczoljon atyja átkával, hanem legyen Henrik neje. Tehát most, midőn vonakodása által atyja élete van fenyegetve, hisz Frits maga úgy nyilatkozott, tehát most tagadja meg kezét a gróftól, midőn ő kérte s atyja az igen szót ráparancsolta?

Elvira nehéz lelki küzdelemeket állott ki e szomorú időben, a legnehezebbet azonban akkor, midőn az elhatározás ideje, melytől reggen felt, megérkezett. Mitől ő maga, s mitől Stern Frits hetek óta tartott — megtörtént. A gróf, Elvirának, Henrik halála óta, iránta mutatott gyöngéd szivességé által felbátorodva, azon reményét fejezte ki az őrnagy előtt, hogy vonalza most sokkal kedvezőbb fogadtatásban részesül, mint ezelőtt; s szavaival azonban ily káros túrelmetlenséget idézett elő az őrnagy urban, hogy ez rogtan hivatta leányát, miszerint e pillanatban határozza el magát, akárhoz e kívánságát teljesíteni, s a gróf nevével lenni — vagy nem?

(Folyt. köv.)

